

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου) ΕΡΙΚΕΣ στιγμές, ο διάσημος αστυνομικός δεν μιλούσε. Κίτταξε τις κορδέλλες του ζακνού της πίσω του και σκεφτόταν:

—Είμαι απολύτως βέβαιος, λαίδη, ότι αγαπάτε τον άνδρα σας, είτε τέλος στη λαίδη Διάνα μπαίνοντας απ' ευθείας στο σκοπό του ραντεβού που της έδωσε.

—'Ω, σάς ευχαριστώ, κύριε Χόλμς, απάντησε η λαίδη και το σφίξε το χέρι μ' ενθουσιασμό. Ναι, σάς θαρκώμαι ότι είμαι άθωα... Κι' όμως δεν ξέρω γιατί, είχα κάποιο φόβο μήπως κι' έσείς ακόμα με παρεξημούσατε, μήπως και σεις με περνούσατε για μία γυναίκα επιπόλαιη και χαϊνένη...

—Κανείς δεν σάς ξέρει καλύτερα από μένα, απάντησε ο Χόλμς. Κι' άκριβώς γι' αυτό το λόγο δεν λογάρισα τίποτα, για να σάς προστατέσω. Άκριβώς γι' αυτό πήδησα στ' αμάξι σας. Γιατί χωρίς αυτό, η καταστροφή σας ήταν αναπόφευκτη.

—'Ω, δεν θα το ξεράσω ποτέ, κύριε Σέρλοκ, είτε η λαίδη και τα μάτια της βούρρασαν.

Σφουγγίζοντας κατόπι τα δάκρυά της, συνέχισε:

—'Ω, Θεέ μου!... τί θα γινόσιν αν ο Πέρον ανεκάλυπτε επάνω μου το γράμμα... το γράμμα του Φρέντ Άρσέ!... Ένα όργος με πιάνει θύαι το σκέφτομαι... Έξαινο όμως που δεν κατάλαβα ακόμα, κύριε Σέρλοκ, είνε το πώς μπορούσατε να μάθετε ότι με απειλούσε ένας τέτοιος κίνδυνος.

—Με την συγκατάθεσί σας, μιλούη, θα σάς διηγηθώ ένα-ένα από την αρχή τα γεγονότα, και θα ιδίτε πόσο άμορφα θα βγάλω το συμπέρασμα ότι η αστυνομική περιπέτεια της παρθενικής σας ζωής ήταν εντελώς άθωα, κι' ότι η υποχθονία ενός παληανθρώπου μπορούσε να την εκμεταλλευθεί.

—Η ανάγκη ν' αγαπήσω και ν' αγαπηθώ, κύριε Χόλμς, μ' έκανε τότε να μην είμαι σε θέση να βλέπω τα πράγματα και τους ανθρώπους καθαρά... Επιδρομένο για ένα επιπόλαιο αίσθημα, ένα λάθος που κινούν όλες σχεδόν η γυναίκες πριν παντρευτούν. Σάς βεβαίω ότι χωρίς καθύλου να ντρασώ, είμαι έτοιμη να σάς τα πτώ όλα. Ακόμα και στον άνδρα μου θα τ' αφηρώνα όλα, χωρίς να χαμηλώσω τα μάτια μου.

—Είνε ασσοτότα αυτά όλα, μιλούη Διάνα. Άλλά πρέπει να παραδεχθίτε ότι ο πατέρας σας κόρης Μπαστιόν, δεν σκεφθήκε καθόλου καλά όταν πήρε για σάς τον Φρέντ Άρσέ γι' ολίγη δόξαλο. Όταν προταχόσινε τα μαθήματα της ξερσοκίας σας, είσαστε δεκαεξέ χρονών και μάλιστα μα' απ' τις πύ άμορφες κοπέλλες του Λονδίνου.

—Βέβαια, ο πατέρας μου δεν σκεφθήκε καλά πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Γιατί μάλις εδθα τον Φρέντ Άρσέ, με την υπέροχη κομοστασία του και την θαυμασία δεξιοτεχνία του στο σπαθί και το ξίφος, ξετρολλόθηκα μαζί του.

Αδύοντας τα λόγια αυτά, η λαίδη Διάνα έσκυψε το κεφάλι της κι' από την ντροπή της το πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο.

—'Ο Άρσέ, συνέχισε, φαινόταν εμμέρος στά μάτια μου σαν μία ζωντανή ενσάρκωση των ανέρων μου και των ιδεών μου. Άνταποκρινόταν τελείως με το ιδεών μου.

—Έξοχον ιδεώδες!—φώναξε ο Χόλμς τριβώντας τα χέρια του. Είνε αλήθεια, εδθα που τ' λέμε μεταξύ μας, μιλούη, ότι ο Φρέντ Άρσέ είνε άμορφος σαν θεός. Μά, δυστυχώς, είνε ένας άρρεος!

Άκούοντας τα λόγια του αστυνομικού, η Διάνα κοκκίνισε. Πώς είχε γελοστεί έτσι! Πώς δεν είχε κατάλαβε τον άνθρωπο πούκινε την καρδιά της να χτυπήσει για πρώτη φορά;

τη φράσρα του Ροστάν, γλειοποιώντας τον έτσι μ' ένα τόσο χυδαίο τρόπο. Μά δεν ήξερε ότι ο νεαρός κι' ένδοξος ποιητής, που έθροιάβευε, άδιπποροσύνε τελείως αν είχε η δεν είχε μυαλά, γιατί φορούσε στο κεφάλι του το στέφανο της δάμνης; 'Ο Ροστάν ζούσε στο δικό του κόσμο κι' όχι στον κόσμο των αναγνωστών της έφημερδος που περιμελούσε τη φράσρα του. Κι' αυτός ο κόσμος, ο φανταστικός, ο κόσμος της τέχνης, σάς βεβαίω, αγαπάτε μου φίλε, ότι είνε πιο αληθινός, πιο πραγματικός από αυτόν που βλέπομμε γύρω μας...»

Αδτά τα λόγια του Άνατόλ Φρόντ, άμολογώ ότι μου έκαναν μεγάλη έντύπωση κι' έδωνα έκεινο το πρσί ενθουσιασμένως από τη βίλλα «Σάντ» και γεμάτος θαυμασμό και λατρεία για το μεγάλο συγγραφέα του «Κόκκινου Κρίνου».

'Ανοίξατε το παράθυρό σας και τού δώσατε να σάς φιλήση το χέρι...

—Μάλιστα, μιλούη, συνέχισε ο Σέρλοκ Χόλμς, ο νέος αυτός είνε ένας άρρεος και θα σάς τ' άποδείξω άμέσως. Άν δεν ήταν άλλος δεν θα σάς έξεμισθηρέινο το αίσθημά του. Γιατί δεν είχε να έλλείη από σάς τίποτα. Η έννοιά σας ήταν άδύνατος. Σεις είσαστε κόρη του κόμης Μπαστιόν, πρεσβυτή της Γαλλίας στην Άγγλία, κι' αυτός ένας τυχοδιώκτης, που ξετρούτωσε ο Θεός ξέρει από που. 'Ωστόσο, υπήξατε και σεις άρκετά άπερισκεπής για να τού εαφάρσατε ολόφανερα τ' αίσθημά σας και να τού στεύετε, μάλιστα, μία μέρα μα' από τις θαυμασίες ξανθές μοιχείες σας, συνοδευομένη από μία επιπόλαιη γεμάτη τριφερότητα και πάθος. Τέλος, για να κάνετε πιο μεγάλη την άπερσεκρία σας και την άπλόηη εμπιστοσύνη σας, εδώσατε στον Άρσέ ένα ραντεβού στο Χάιντ-Πάρκ και, δυστυχώς, έπήγατε στο ραντεβού σας.

Άκούοντας τα τελευταία λόγια του αστυνομικού, η λαίδη Διάνα έγινε κατακόκκινη.

—'Ω, Θεέ μου! φώναξε με φωνή λούτρεμ. Τό ξέρετε λοιπόν κι' από ακόμα, κύριε Χόλμς;

—Ναι, μιλούη, τό ξέρω. Είνε ετύχημα, μάλιστα, που έμαθα εγκαίρως όλα αυτά τα πράγματα, για να μπορώ να σάς σώσω... Άς ξαναρθούμε όμως στον Άρσέ. Τον εαφραστήρισα προηγουμένως ως άρρεο. Τώρα μπορώ να τον χαρακτηρίσω και ως άθλιο έγγληματία. Γνωρίζετε, μιλούη, ότι ο άπαισιος αυτός Άρσέ έγραψε πρό όστώ ημερών στον πατέρα σας μία εβδωδοτική έπιστολή;

—'Η μιλούη τινάχτηκε πάνω.

—Δέν είνε δυνατόν! φώναξε τριβοντας δόσσομνη.

—Δέν λέω ποτέ άνακριβώς, απάντησε ο Σέρλοκ Χόλμς. 'Ο Άρσέ έγραψε την έπιστολή αυτή, την έστειλε στον πατέρα σας και τού ζήτησε θροσούτατα κι' άναδύστατα τριάντα χιλιάδες φράγκα...

—Θεέ μου! με ποιά δικαιοσύνα;

—Με κομιά άπολύτως δικαιοσύνα. Άπλούστατα άπειλούσε τον πατέρα σας ότι αν δεν τούστεινε τα χρήματα αυτά, θα άπεκάλυπτε στον σύζυγό σας τις σχέσεις σας. Έλεγε δρθακόρτα πώς αν δεν έπαυνε τις τριάντα χιλιάδες, θα σάς κατέστρεφε δειχνοντας στον σύζυγό σας τό γράμμα σας και την μπουκλα των μυαλιών σας.

—Α τον άθλιο! φώναξε η Διάνα. Για τόν άνθρωπο αυτόν λοιπόν χτύπησε άλλοτε η καρδιά μου!...

—Ναι, μιλούη, για τόν άνθρωπο αυτόν... Ένα βράδι, μάλιστα, άνοίξατε το παράθυρό σας και τού δώσατε να σάς φιλήση το χέρι. Ετύχησε που δεν έπαυνε τις τριάντα χιλιάδες, γιατί ο άλλος αυτός ήταν ιακνός να σάς καταστρέψει. Και θα τού έκανε, μιλούη, αν ο πατέρας σας δεν με κολλούσε, μάλις έλασε την έπιστολή του, και δεν ζήτησε την βούβρα μου.

—Καλέ μου πατέρα! φώναξε κατασπυγγημένη η Διάνα.

Κι' άμέσως, πιάνοντας τό χέρι του Σέρλοκ Χόλμς, τού είπε γεμάτη άγνοια:

—Κατόπι, κύριε Χόλμς, τί άπέμνε; Τό γράμμα μου βούραεται στα χέρια αυτού του άλλου;

—'Οχι. Μόλις ο πατέρας σας μου άνάθεσε την υπόθεση αυτή, φροντίσα να πάρω άμέσως στα χέρια μου και τό γράμμα και τη μπουκλα σας. Τα άντικείμενα αυτά, βούραονται τώρα στα χέρια του πατέρα σας, ο οποίος έμνε για την Ρώμη, χωρίς να σάς κάνει λόγο γι' αυτή την ιστορία, από αγάπη και λεπτότητα.

—Αγαπημένε μου πατέρα! άνέκορξε η λαίδη.

Και κατόπι, γυρίζοντας στον Σέρλοκ Χόλμς, τόν ρώτησε:

—Άλλά πώς κατορθώσατε να πείσατε τον Άρσέ να σάς δώση τό γράμμα και την μπουκλα; Τόν πληρώσατε μήπως;

—Δέν πήρε ούτε μία πεντάρα! είνε ο Σέρλοκ χαμογελώντας. Μην εαφραχόσαστε... Θά σάς έξηγήσω άμέσως πώς είνε και πήραμε αυτά τα πράγματα στην κατοχή μας, χωρίς να ιτακνίζουμε στις εκβιαστικές απατηθείς αυτού του παληανθρώπου.

—'Ω, είμαι πολύ περίεργη να μάθω... Έκανε η λαίδη δικαιόκτοντας τον.

Και ο Σέρλοκ Χόλμς έξακολούθησε σαν να μην την είχε ακούσει.

—Τόν παροκαλοποιούσατε εγώ κι' ο Χάρου. Μά βρωδεία τόν έδωκα να γλεντοκοπή με κάποια χαριέττα... Άπό βεβαιωθήραμε ότι δεν θα πήγαινε κείνο το βράδι σπίτι του, πήραμε έμεις γι' αυτόν και μ' αντιπάλειδα μήτραμμε μέσα σαν καλοί νοικοκύρηδες. Δέν δυσκολευθήραμε καθόλου να βρούμε μέσα στη στάχτη τού τζαζού του ένα σιδερένιο κομμάτι. Τό διαφρήξαμε, κι' άτως ήταν ετόμνο. Βούραμε μέσα σ' αυτό, άνάμεσα σε μερικά άλλα έγγραφα, τό γράμμα σας και την μπουκλα που τού είχατε στειλει. Τό ίδιο βράδι τού παρέδωσα και τ' άπό στον πατέρα σας. Την άλλη μέρα, ο Άρσέ κατάλαβε άμέσως τό κακό που έπαθε, και λίστασε κυριολεκτικά από τό κακό του, να ήταν πτώ άργά...

(Άκαλοητέ!)